

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยในด้านเนื้อหา แนวคิด รูปเล่ม และราคา โดยเน้นเฉพาะวรรณกรรมแปลประเภท นวนิยาย เรื่องสั้น นิทาน และกวีนิพนธ์ วัตถุประสงค์สำคัญรองลงมาคือ เพื่อสำรวจตลาดและปริมาณของวรรณกรรมแปลที่ตีพิมพ์ในประเทศไทย ในช่วงระยะเวลา 10 ปี คือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2529 เพื่อศึกษาว่าในเนื้อหา แนวคิด รูปเล่ม และราคานั้นเหมาะสมกับการพิจารณาเลือกอ่านหรือเลือกซื้ออย่างน้อยเพียงใด

การดำเนินงานในขั้นต้นได้ทำการสำรวจรายชื่อและรวบรวมวรรณกรรมแปลจากสำนักพิมพ์ 27 แห่ง และสถาบันทางการศึกษา 1 แห่ง รวม 28 แห่ง ที่กำหนดให้เป็นแหล่งตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สำนักพิมพ์กอไม้ สำนักพิมพ์กะรัต สำนักพิมพ์การเวก สำนักพิมพ์ศรีเอทแม็กกาซีน สำนักพิมพ์เคล็ดไทย สำนักพิมพ์จตุจักรการพิมพ์ สำนักพิมพ์ดวงกมล สำนักพิมพ์ดอกหญ้า สำนักพิมพ์ทานตะวัน สำนักพิมพ์ทิวสน สำนักพิมพ์บริษัท พี.พับลิเคชั่นจำกัด สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น สำนักพิมพ์แพรวพิทยา สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักพิมพ์วัฒนา สำนักพิมพ์ทวี สำนักพิมพ์วิฑูรย์ ศูนย์หนังสือเชียงใหม่ สำนักพิมพ์ ส.อักษรพิทยา สำนักพิมพ์สมิต สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ สำนักพิมพ์สันติภาพ สำนักพิมพ์สำนักงานอาจินต์ บัญจรค์ สำนักพิมพ์ผู้ฝัน สำนักพิมพ์หนังสือเยาวชน สำนักพิมพ์หนุ่มสาว สำนักพิมพ์อัญมณีบุ๊คสโตร์ และศูนย์การแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้คัดเลือกวรรณกรรมแปลที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2529 ทั้งที่ระบุปีที่พิมพ์ชัดเจน และไม่ได้ระบุปีที่พิมพ์ แต่มีหลักฐานแน่ชัดว่าตีพิมพ์วางจำหน่ายในปีนั้น ๆ ซึ่งสามารถใช้เป็นตัวอย่างประชากรได้ทั้งสิ้น 50 เล่ม จำนวน 153 เรื่อง นำมาจัดทำบรรณานุกรมพร้อมทั้งบรรณนิทัศน์ของวรรณกรรมแปลแต่ละเล่ม ศึกษาความเป็นมาของการแปลวรรณกรรม ตลอดจนแนวทางในการวิเคราะห์เนื้อหาและแนวคิด ตลอดจนรูปเล่มและราคาของวรรณกรรมแปลจากหนังสือวารสาร เอกสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ มากำหนดเป็นเกณฑ์

ที่จะใช้ในการวิเคราะห์ แล้วส่งเกณฑ์ที่จัดทำขึ้นไปให้นักแปลและผู้เชี่ยวชาญด้านวรรณกรรม
 ญุ่่นตรวจสอบ นำกลับมาแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อ เสนอแนะที่ได้รับเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ เกณฑ์ในการ
 วิเคราะห์ครั้งนี้ประกอบด้วยเกณฑ์วิเคราะห์เนื้อหา 72 ข้อ เกณฑ์วิเคราะห์แนวคิด 15 ข้อ
 เกณฑ์วิเคราะห์รูปเล่ม 25 ข้อ และเกณฑ์วิเคราะห์ราคา 10 ข้อ หลังจากนั้นอ่านวรรณกรรม
 แปลที่ใช้เป็นตัวอย่างประชากรทีละเรื่องเพื่อวิเคราะห์เนื้อหา แนวคิดรูปเล่ม และราคาตาม
 เกณฑ์ที่ตั้งไว้ เมื่อพบเนื้อหา แนวคิด ลักษณะรูปเล่ม และราคาตรงตามเกณฑ์ ก็จะขีดรอย
 คะแนนไว้ทุกครั้งทีพบ แล้วนำรอยคะแนนที่ได้มีมาหาค่าความถี่ เฉลี่ย และร้อยละ พร้อมทั้ง
 นำเสนอเป็นผลการวิจัย

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. จากการสำรวจวรรณกรรมแปลที่พิมพ์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2520
 ถึง พ.ศ. 2529 พบว่ามีวรรณกรรมแปลรวมทั้งสิ้น 50 เล่ม จำนวน 153 เรื่อง จัดพิมพ์โดย
 สำนักพิมพ์และสถาบันทางการศึกษารวม 28 แห่ง ดังนี้ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์กะรัต 7 เล่ม
 สำนักพิมพ์ดวงกมล 5 เล่ม ศูนย์การแปล คณะอักษรศาสตร์ 4 เล่ม สำนักพิมพ์คอกหญ้า 3 เล่ม
 สำนักพิมพ์บริษัท พี.พิบูลิเคชั่น 3 เล่ม สำนักพิมพ์จตุจักรการพิมพ์ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์ สำนักพิมพ์ว่าดา สำนักพิมพ์สร้างสรรค์และสำนักพิมพ์หนังสือเยาวชน
 สำนักพิมพ์ละ 2 เล่ม สำหรับที่เหลืออีก 18 สำนักพิมพ์นั้น ได้จัดพิมพ์วรรณกรรมแปลสำนักพิมพ์
 ละ 1 เล่ม ได้แก่ สำนักพิมพ์กอไผ่ สำนักพิมพ์การเวก สำนักพิมพ์ศรีเอทเม็กกาซีน
 สำนักพิมพ์เคล็ดไทย สำนักพิมพ์ทานตะวัน สำนักพิมพ์ทิวสน สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
 สำนักพิมพ์แพร่พิทยา สำนักพิมพ์วีลี สำนักพิมพ์วิฑูรย์ ศูนย์หนังสือเชียงใหม่ สำนักพิมพ์
 ส.อักษรพิทยา สำนักพิมพ์สมิต สำนักพิมพ์สันติภาพ สำนักพิมพ์สำนักงานอาเซียน สำนักพิมพ์
 สุพันธ์ สำนักพิมพ์หนุ่มสาว และสำนักพิมพ์อัญมณีบุคคลโคร์ จำแนกปริมาณตามปีที่พิมพ์ได้ดังนี้
 ปี พ.ศ. 2520 มีจำนวน 4 เล่ม ปี พ.ศ. 2521 มีจำนวน 4 เล่ม ปี พ.ศ. 2522
 มีจำนวน 8 เล่ม ปี พ.ศ. 2523 มีจำนวน 1 เล่ม ปี พ.ศ. 2524 มีจำนวน 1 เล่ม
 ปี พ.ศ. 2525 ไม่มีวรรณกรรมแปล ปี พ.ศ. 2526 มีจำนวน 5 เล่ม ปี พ.ศ. 2527
 มีจำนวน 1 เล่ม ปี พ.ศ. 2528 มีจำนวน 9 เล่ม และปี พ.ศ. 2529 มีจำนวน 17 เล่ม
 แบ่งตามประเภทประกอบด้วย นวนิยาย 30 เล่ม (27 เรื่อง) เรื่องสั้น 9 เล่ม (53 เรื่อง)
 นิทาน 3 เล่ม (65 เรื่อง) และกวีนิพนธ์ 8 เล่ม (8 เรื่อง)

2. จากการวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง ตามลักษณะเนื้อหา ทั้ง 5 ประเภท พบว่าวรรณกรรมแปลส่วนใหญ่มีเนื้อหาอยู่ในหัวข้อเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคม มากกว่าหัวข้อเนื้อหาอื่น ๆ ในขณะเดียวกัน ก็มีวรรณกรรมแปลจำนวนน้อยมากที่มีเนื้อหาอยู่ในหัวข้อเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนา วรรณกรรมแปลแต่ละเรื่องจะประกอบด้วยเนื้อหาในหัวข้อเนื้อหาทั้ง 5 ประเภท ตามเกณฑ์การวิจัยที่สร้างขึ้นตั้งแต่ 1 หัวข้อขึ้นไป และไม่ปรากฏว่ามีวรรณกรรมแปลเรื่องใดที่มีเนื้อหาครบทุกหัวข้อตามการแบ่งลักษณะเนื้อหาทั้ง 5 ประเภท

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาในวรรณกรรมแปลแบ่งตามลักษณะเนื้อหาพบว่า ในหัวข้อเนื้อหาแสดงอารมณ์และความรู้สึก หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ ความโกรธ คิดเป็นร้อยละ 47.05 ส่วนหัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงต่ำสุดคือ หัวข้อ ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์และหัวข้อความสามัคคี มีเพียงร้อยละ 5.88 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

ในหัวข้อเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคม หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ ความตาย คิดเป็นร้อยละ 50.32 ส่วนหัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงต่ำสุดคือหัวข้อ ปัญหาการทำแท้ง กล่าวถึงเพียงร้อยละ 1.30 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

ในหัวข้อเนื้อหาแสดงสภาพทางการเมือง หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ สงครามและความรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 14.37 ส่วนหัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงต่ำสุดคือ หัวข้อ ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสังคม กล่าวถึงเพียงร้อยละ 6.53 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

ในหัวข้อเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนา หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือหัวข้อ พระพุทธเจ้าหรือศาสดาของศาสนา คิดเป็นร้อยละ 9.15 ส่วนหัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงต่ำสุดคือ หัวข้อนิกายเซ็น กล่าวถึงเพียงร้อยละ 2.61 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

ในหัวข้อเนื้อหาอื่น ๆ หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือหัวข้อสัตว์พูดได้ คิดเป็นร้อยละ 21.56 ส่วนหัวข้อเนื้อหาที่กล่าวถึงต่ำสุดคือ หัวข้อ การใช้สัญลักษณ์แทนคน กล่าวถึงเพียงร้อยละ 1.96 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

สำหรับเนื้อหาในหัวข้อเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคมที่กล่าวถึงในวรรณกรรม แปลส่วนใหญ่มากกว่าเนื้อหาอื่น ๆ คือ หัวข้อเนื้อหา ความตาย กล่าวถึง ร้อยละ 50.32 ของ วรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง รองลงมาคือ หัวข้อมิตรภาพและการแสวงหาเพื่อน กล่าวถึง ร้อยละ 16.33 หัวข้อ การกำหนดคบทบาทเฉพาะเพศ กล่าวถึง ร้อยละ 12.41 หัวข้อ ปัญหาการขาดความอบอุ่นในครอบครัว กล่าวถึง ร้อยละ 10.45 หัวข้อ ปัญหาเพศสัมพันธ์ กล่าวถึง ร้อยละ 8.49 หัวข้อการเหยียดหยามสตรีเพศ กล่าวถึง ร้อยละ 6.53 หัวข้อ การแบ่งชนชั้นวรรณะและหัวข้อปัญหาการหย่าร้าง กล่าวถึง ร้อยละ 5.88 หัวข้อการกดขี่ ขูดรีดผู้ใช้แรงงาน กล่าวถึง ร้อยละ 5.22 หัวข้อการรวมกลุ่มของวัยรุ่นและหัวข้อปัญหา มลภาวะ กล่าวถึง ร้อยละ 3.92 ส่วนหัวข้อ เนื้อหา ปัญหาการทำแท้งนั้น กล่าวถึงน้อยมาก เพียงร้อยละ 1.30 ของวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่องเท่านั้น

3. จากผลการวิเคราะห์เนื้อหาทั้ง 5 ประเภท ดังที่กล่าวมาแล้วในข้อ 2 อาจ เปรียบเทียบได้ว่าเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคมที่กล่าวถึงสูงสุดในหัวข้อเนื้อหา ความตาย ถึงร้อยละ 50.32 และกล่าวถึงต่ำสุดในหัวข้อเนื้อหา ปัญหาการทำแท้งเพียงร้อยละ 1.30 นั้น เป็นหัวข้อ เนื้อหาที่มีค่าร้อยละสูงสุดและต่ำสุดในขณะเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหาอีก 4 ประเภท

4. การวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรมแปลทั้งหมด 153 เรื่อง ตามเกณฑ์เนื้อหา ทั้ง 5 ประเภท อันได้แก่ เนื้อหาแสดงอารมณ์และความรู้สึก เนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคม เนื้อหาแสดงสภาพทางการเมือง เนื้อหาเกี่ยวกับศาสนาและเนื้อหาอื่น ๆ นั้น พบว่าวรรณกรรม แปลส่วนใหญ่มีเนื้อหาตามหัวข้อที่กำหนดไว้เพียงหัวข้อละ 1 ครั้ง ถ้าคิดเฉลี่ยจากวรรณกรรมแปล ทั้ง 153 เรื่องแล้ว แต่ละเรื่องก็กล่าวถึงเนื้อหาทั้ง 5 ประเภท แต่ละหัวข้อไม่ถึง 1 ครั้ง มีวรรณกรรมแปลบางเรื่องที่มีเนื้อหาในแต่ละหัวข้อหลายครั้ง และวรรณกรรมแปลเหล่านั้น มักจะมีความถี่ของเนื้อหาในหัวข้ออื่น ๆ สูงสุดหลายหัวข้อด้วย ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง ฝนคำ (12) 29 ทหารเคนตาย (17) สงครามชีวิตโอซิน (19) 4 ปืนรกในเขมร (21) และ ดอกไม้ไม้จันทน์ (146)

5. จากผลการวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรมแปลทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ นวนิยายเรื่องสั้น นิทานและกวีนิพนธ์นั้น ปรากฏว่าในหัวข้อเนื้อหาแสดงอารมณ์และความรู้สึก วรรณกรรมแปลทั้ง 4 ประเภท แสดงเนื้อหาที่ปรากฏมากที่สุดแตกต่างกันออกไป ดังนี้ ประเภทนวนิยาย แสดงเนื้อหาความโกรธมากที่สุด ประเภทเรื่องสั้นแสดงเนื้อหาความมีเหตุผลมากที่สุด ประเภทนิทาน แสดงเนื้อหา ความเมตตากรุณามากที่สุด และประเภทกวีนิพนธ์ แสดงเนื้อหา ความเพ้อฝันและจินตนาการมากที่สุด

เนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคม ประเภทนวนิยายและประเภทนิทาน แสดงเนื้อหา ความตาย และการกดขี่ขูดรีดผู้ใช้แรงงานมากที่สุด ประเภทเรื่องสั้นแสดงเนื้อหา ชีวิตคนชรา มากที่สุด และประเภทกวีนิพนธ์ แสดงเนื้อหา การรวมกลุ่มของเด็กวัยรุ่นมากที่สุด

เนื้อหาแสดงสภาพทางการเมือง วรรณกรรมแบ่งทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ นวนิยาย เรื่องสั้น และนิทาน แสดงเนื้อหา สงครามและความรุนแรง และการลี้ภัย และการอพยพมากที่สุด สำหรับประเภทกวีนิพนธ์ แสดงเนื้อหา ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสังคมมากที่สุด

เนื้อหาเกี่ยวกับศาสนา ประเภทนวนิยาย แสดงเนื้อหา พระพุทธเจ้าหรือ ศาสดาของศาสนามากที่สุด ประเภทเรื่องสั้น แสดงเนื้อหาความเชื่อ เรื่องบาป-บุญ และความเชื่อเรื่องนรก-สวรรค์ มากที่สุด ประเภทนิทาน แสดงเนื้อหา ความเชื่อเรื่อง บาป-บุญ และความเชื่อเรื่องนรก-สวรรค์ มากที่สุด ประเภทนิทานแสดงเนื้อหา ความเชื่อ เรื่องนรก-สวรรค์ มากที่สุด และประเภทกวีนิพนธ์ แสดงเนื้อหาในกายเช่นมากที่สุด

เนื้อหาอื่น ๆ ประเภทนวนิยาย แสดงเนื้อหา สัตว์พูดได้มากที่สุด ประเภท เรื่องสั้นและประเภทนิทาน แสดงเนื้อหา อธิษฐานปาฏิหาริย์มากที่สุด ประเภทกวีนิพนธ์ แสดงเนื้อหาการใช้สัญลักษณ์แทนคนมากที่สุด

6. จากการวิเคราะห์แนวคิดวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง ตามลักษณะแนวคิดตั้ง 3 ประเภท พบว่า วรรณกรรมแปลส่วนใหญ่มีแนวคิดอยู่ในหัวข้อความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนา

ต่าง ๆ มากกว่าหัวข้อแนวคิดอื่น ๆ ในขณะเดียวกัน ก็มีวรรณกรรมแปลจำนวนน้อยมากที่มีแนวคิดอยู่ในหัวข้อแนวคิดเกี่ยวกับการนับถือลัทธิขงจื๊อ มีวรรณกรรมแปลถึง 63 เรื่องที่ไม่กล่าวถึงหัวข้อแนวคิดทั้ง 3 ประเภทตามเกณฑ์การวิจัยที่สร้างขึ้นเลย คิดเป็นร้อยละ 41.17 ของวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง ในหัวข้อแนวคิดการนับถือลัทธิชินโต มีวรรณกรรมแปล 99 เรื่องที่ไม่กล่าวถึงแนวคิดในหัวข้อนี้ คิดเป็นร้อยละ 64.70 ของวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง ในหัวข้อแนวคิดการนับถือลัทธิขงจื๊อมีวรรณกรรมแปลถึง 126 เรื่อง ที่ไม่กล่าวถึงแนวคิดในหัวข้อนี้ คิดเป็นร้อยละ 82.35 ของวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง ในหัวข้อความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่างๆ มีวรรณกรรมแปล 94 เรื่อง ที่ไม่กล่าวถึงแนวคิดในหัวข้อนี้ คิดเป็นร้อยละ 61.43 ของวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่อง

ผลการวิเคราะห์แนวคิดในวรรณกรรมแปลแบ่งตามลักษณะแนวคิดพบว่า ในหัวข้อแนวคิดการนับถือลัทธิชินโต หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ ความเชื่อและความศรัทธาในพระเจ้า คิดเป็นร้อยละ 27.45 ส่วนหัวข้อแนวคิดที่กล่าวถึงต่ำสุด คือ หัวข้อ การบูชาธรรมชาติ มีเพียงร้อยละ 4.57 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

ในหัวข้อแนวคิดการนับถือลัทธิขงจื๊อ หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ ความกตัญญูกตเวทีต่อบิดา-มารดา คิดเป็นร้อยละ 11.11 ส่วนหัวข้อแนวคิดที่กล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ หน้าทีและความสะดวกของนักรบ กล่าวถึงเพียงร้อยละ 3.26 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

ในหัวข้อ ความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่างๆ หัวข้อที่มีการกล่าวถึงสูงสุด คือ หัวข้อ พิธีการต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 17.64 ส่วนหัวข้อแนวคิดที่กล่าวถึงต่ำสุด คือ หัวข้อ หลักจริยธรรมของนักรบและพิธีฮาราเคีริ กล่าวถึงเพียงร้อยละ 1.30 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

สำหรับ ความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่างๆ ที่กล่าวถึงในวรรณกรรมแปลมากกว่าแนวคิดอื่น ๆ นั้น พบว่า หัวข้อพิธีการต่าง ๆ กล่าวถึงร้อยละ 17.64 รองลงมาคือ หัวข้อ ความรักในธรรมชาติ กล่าวถึงร้อยละ 16.33 หัวข้อ ประเพณีและการละเล่นในเทศกาลต่าง ๆ กล่าวถึงร้อยละ 14.37 หัวข้อ ความรักสงบและความเป็นระเบียบแบบแผน กล่าวถึง

ร้อยละ 7.18 หัวข้อ ความสัมพันธ์ระหว่างนักรบกับผู้เป็นนาย กล่าวถึงร้อยละ 2.61

หัวข้อ หลักจริยธรรมของนักรบ (บูซิโด) และพิธิฮาราศิริ กล่าวถึงร้อยละ 1.30

7. จากผลการวิเคราะห์แนวคิดทั้ง 3 ประเภท ดังที่กล่าวมาแล้วในข้อ 5 อาจเปรียบเทียบได้ว่าแนวคิดการนับถือลัทธิชินโต ที่กล่าวถึงสูงสุดในหัวข้อแนวคิดความเชื่อและความศรัทธาในพระเจ้า (ร้อยละ 27.45) มีค่าร้อยละมากกว่าหัวข้อความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่างๆ ที่กล่าวถึง สูงสุดในหัวข้อแนวคิดพิธีการต่าง ๆ (ร้อยละ 17.64) ในทางตรงข้าม ค่าร้อยละค่าสุดของหัวข้อหลักจริยธรรมของนักรบและพิธิฮาราศิริ (ร้อยละ 1.30) ในแนวคิดการนับถือศาสนาพุทธนิกายต่าง ๆ นั้น กลับมีค่าร้อยละน้อยกว่าค่าร้อยละค่าสุดในหัวข้อการบูชาธรรมชาติ (ร้อยละ 4.57) ในแนวคิดการนับถือลัทธิชินโต

8. การวิเคราะห์แนวคิดของวรรณกรรมแปลทั้งหมด 153 เรื่อง ตามเกณฑ์แนวคิดทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ แนวคิดการนับถือลัทธิชินโต แนวคิดการนับถือลัทธิขงจื้อ และหัวข้อความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนานั้น พบว่าวรรณกรรมแปลส่วนน้อยมีแนวคิดตามหัวข้อที่กำหนดไว้ ถ้าคิดเฉลี่ยจากวรรณกรรมแปลทั้ง 153 เรื่องแล้ว แต่ละเรื่องก็กล่าวถึงแนวคิดทั้ง 3 ประเภท แต่ละหัวข้อไม่ถึง 1 ครั้ง มีวรรณกรรมแปลบางเรื่องที่มีแนวคิดในแต่ละหัวข้อหลายครั้ง และวรรณกรรมแปลเหล่านั้นมักจะมีความถี่ของแนวคิดในหัวข้ออื่น ๆ สูงสุดหลายหัวข้อด้วย ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง จำพราก (6) 29 ทหารเคนคาย (17) สงครามชีวิตโอชิน (19) และรักด้วยเลือด (63)

9. จากผลการวิเคราะห์แนวคิดของวรรณกรรมแปลทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ นวนิยาย เรื่องสั้น นิทาน และกวีนิพนธ์ นั้น ปรากฏดังนี้

แนวคิดการนับถือลัทธิชินโต วรรณกรรมแปลทั้ง 4 ประเภท แสดงแนวคิดที่เหมือนกัน คือ แสดงแนวคิดความเชื่อและความศรัทธาในพระเจ้าและความเชื่อในเรื่องวิญญาณมากที่สุด

แนวคิดการนับถือลัทธิขงจื้อ ประเภทนวนิยาย แสดงแนวคิด ความกตัญญูกตเวที ต่อบิดา-มารดา และความจงรักภักดีต่อชาติมากที่สุด ประเภทเรื่องสั้น แสดงแนวคิด

ความจงรักภักดีต่อชาติ มากที่สุด และประเภทนิทาน แสดงแนวคิด ความกตัญญูทเวทต่อ บิดา-มารดา และหน้าที่ความเสียสละของนักรบมากที่สุด สำหรับประเภทวินิพนธ์ไม่มีปรากฏ

แนวคิดความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่าง ๆ ประเภทนวนิยาย แสดง แนวคิดประเพณีและการละเล่นในเทศกาลต่าง ๆ มากที่สุด ประเภทเรื่องสั้น แสดงแนวคิด พิธีฮาราคิรีมากที่สุด ประเภทนิทาน แสดงแนวคิดพิธีการต่าง ๆ เช่น พิธีชงน้ำชามากที่สุด และประเภทวินิพนธ์ แสดงแนวคิดความรักในธรรมชาติมากที่สุด

10. ผลการวิเคราะห์รูปเล่มของวรรณกรรมแปลทั้ง 50 เล่ม ปรากฏว่า วรรณกรรม แปลจำนวน 49 เล่ม มีขนาด 16 หน้ายก คิดเป็นร้อยละ 98 มีเพียง 1 เล่ม ที่มีขนาด 32 หน้ายก ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง บทกวีญี่ปุ่นไฮกุ (146)

วรรณกรรมแปลทั้ง 50 เล่ม เป็นปกอ่อนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 มี วรรณกรรมแปล 26 เล่ม ที่พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ คิดเป็นร้อยละ 52 อีก 24 เล่ม พิมพ์ด้วย กระดาษปรู๊ฟ คิดเป็นร้อยละ 48 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

มีวรรณกรรมแปล 40 เล่ม เย็บเล่มแบบทากาวหรือไสกาว คิดเป็นร้อยละ 80 จำนวน 9 เล่ม เย็บเล่มแบบเย็บสันหรือเย็บข้าง คิดเป็นร้อยละ 18 มีเพียง 1 เล่ม ที่มี การเย็บเล่มแบบเย็บอกหรือเย็บมุงหลังคา ได้แก่ วรรณกรรมแปล นิทานสุภาษิตจากแดน อาทิตยอุทัย*

วรรณกรรมแปลจำนวน 13 เล่ม มีจำนวนหน้า 151 - 200 หน้า คิดเป็น ร้อยละ 26 รองลงมาคือจำนวน 10 เล่ม มีจำนวนหน้า 201 - 250 หน้า คิดเป็นร้อยละ 16 อีก 8 เล่ม มีจำนวนหน้า 51 - 100 หน้า คิดเป็นร้อยละ 16 มีวรรณกรรมแปลเพียง 1 เล่ม ที่มีจำนวนหน้า 351 - 400 หน้า ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง เสียงแห่งขุนเขา (24)

*ไม่มีลำดับหมายเลข เพราะ เป็นประเภทรวมนิทานหลายเรื่องในเล่มเดียว

11. ผลการวิเคราะห์ราคาของวรรณกรรมแปลทั้ง 50 เล่ม ปรากฏว่า วรรณกรรมแปลจำนวน 16 เล่ม ราคา 20 - 29 บาท คิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมาคือ จำนวน 14 เล่ม ราคา 30 - 39 บาท คิดเป็นร้อยละ 28 จำนวน 8 เล่ม ราคา 10 - 19 บาท คิดเป็นร้อยละ 16 มีวรรณกรรมแปล 1 เล่มที่มีราคา 60 - 69 บาท ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง ฝนคำ (12) และมีวรรณกรรมแปลเพียง 1 เล่ม ที่มีราคาต่ำกว่า 10 บาท ได้แก่ วรรณกรรมแปล นิทานสุภาสิตจากแดนอาทิตย์อุทัย ซึ่งมีราคาเพียง 5 บาทเท่านั้น

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ในช่วงเวลา 10 ปีที่ผ่านมาตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2529 เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่ามีการผลิตวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยออกมาอย่างสม่ำเสมอ แต่ค่อนข้างมีปริมาณน้อย และกระจัดกระจายหลากหลายไปตามสำนักพิมพ์ต่าง ๆ รวมทั้งสถาบันทางการศึกษารวมถึง 28 แห่ง หากปรากฏว่าแต่ละแห่งกลับมีการพิมพ์ออกมาเพียง 1 - 2 เล่มเท่านั้น เมื่อได้ศึกษาและตรวจสอบดูจะพบว่าในหน้าคำนำหรือคำแถลงของวรรณกรรมแปลแต่ละเล่มจะกล่าวถึง การผลิตงานวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยออกมาในความหมายเดียวกันคือ มีการแปลวรรณกรรมญี่ปุ่นออกมาเป็นภาษาไทยค่อนข้างน้อยมาก และมักเอ่ยถึง วรรณกรรมแปลที่เคยมีการพิมพ์ออกมาแล้ว ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง เรื่องสั้นญี่ปุ่น 1, 2 และ 3 ซึ่งจัดพิมพ์โดย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วรรณกรรมเรื่อง ราโชมอน วรรณกรรมเรื่อง เหม็นคความ เหล่านี้แทนทั้งสิ้น ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นได้มีสัมพันธภาพอันดีต่อกันมาเป็นเวลานานแล้ว แนวโน้มทางวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นก็แพร่และขยายมายังประเทศไทยหลายด้าน เช่น ศิลปกรรม การศึกษา ภาษา และอื่น ๆ แต่ทางด้านวรรณกรรมแล้วนับว่ายังมีบทบาทน้อยมากในแวดวงวรรณกรรมแปล อาจเป็นด้วยเหตุผลที่ว่า ยังไม่มีนักแปลที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาญี่ปุ่นดีพอ หรือยังไม่มีการแปลวรรณกรรมญี่ปุ่นเป็นภาษาสากล ซึ่งเป็นที่รู้จักกันคือ ภาษาอังกฤษมากนัก เพราะสังเกตจากปริมาณของวรรณกรรมแปลที่พิมพ์ออกมาแล้ว ส่วนใหญ่มักแปลจากภาษาอังกฤษซึ่งแปลมาจากภาษาญี่ปุ่นอีกทีหนึ่งเท่านั้น จากการสัมภาษณ์นักแปลหลายท่าน ได้ให้เหตุผลว่าเกิดจากปัญหาด้านลิขสิทธิ์และปัญหาการตีความในวรรณกรรมแปล ทำให้เกิดข้อมูลคลาดเคลื่อน เพราะแนวคิดบางประการของวรรณกรรมญี่ปุ่นนั้นค่อนข้างลึกซึ้ง และเป็นเอกลักษณ์ ยากแก่

การเข้าใจ หากไม่ได้ศึกษาค้นคว้าหรือมีประสบการณ์โดยตรงจากการอยู่ร่วมกันหรือติดต่อกันกับชาวญี่ปุ่นเป็นเวลานาน ๆ

2. การผลิตรวบรวมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยนั้น หากพิจารณาในช่วงเวลา 10 ปี คือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2529 แล้ว พบว่า ในช่วง พ.ศ. 2528 - พ.ศ. 2529 ได้มีการผลิตรวบรวมแปลมีปริมาณสูงสุด สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยเฉพาะจากสำนักพิมพ์กระวี ซึ่งได้ริเริ่มโครงการพิมพ์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน โดยมีจุดประสงค์เพื่อสนองและสนับสนุนนโยบายขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งได้กำหนดให้ปี พ.ศ. 2528 เป็นปีเยาวชนสากล (International Youth Year) และในปี พ.ศ. 2529 นี้เองที่มีการผลิตรวบรวมแปลออกมาเป็นจำนวนมากที่สุด เมื่อเทียบกับ 9 ปีที่ผ่านมา โดยสำนักพิมพ์กระวี ได้จัดพิมพ์ถึง 6 เล่ม สำนักพิมพ์ดอกหญ้าจัดพิมพ์ 3 เล่ม สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักพิมพ์วีลี สำนักพิมพ์สมิต สำนักพิมพ์ทิวสน สำนักพิมพ์สุ่มัน สำนักพิมพ์ศรีเอทแม็กกาซีน สำนักพิมพ์วุดา และศูนย์การแปล คณะอักษรศาสตร์ จัดพิมพ์แต่ละ 1 เล่ม รวมทั้งหมด 17 เล่ม เมื่อพิจารณาแล้ว อาจเป็นด้วยเหตุผลที่ว่าในปี พ.ศ. 2529 องค์การสหประชาชาติกำหนดให้เป็นปีสันติภาพสากล (International Year of Peace) ประเทศญี่ปุ่นในฐานะที่เป็นประเทศที่เคยสูญเสียความสงบและสันติภาพอันยิ่งใหญ่ในคราวสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องและรณรงค์หาสันติภาพมากที่สุด ด้วยเหตุผลดังกล่าวและผสมผสานกับความคิดที่ว่างานวรรณกรรมคือภาษาที่สื่อสารถึงความเข้าใจกันทั่วโลก และด้วยความเป็นเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกเดียวกันที่ไม่ต้องการเห็นและประสบภัยสงคราม การทำลายล้างเกิดขึ้นอีก วรรณกรรมแปลทั้ง 17 เล่ม ดังกล่าว จึงมีการจัดพิมพ์ขึ้นโดยสำนักพิมพ์และสถาบันทางการศึกษาถึง 10 แห่ง เมื่อวิเคราะห์ดูแล้วก็พบความสอดคล้องยิ่งขึ้น เพราะเนื้อหาของวรรณกรรมแปลส่วนหนึ่งจาก 17 เล่ม ล้วนแต่สะท้อนเรื่อง สงครามและความรุนแรง ความตาย และผลกระทบของสงครามแทบทั้งสิ้น ได้แก่ วรรณกรรมแปลเรื่อง เก้าอี้กับเด็กหญิงอิคะ (2) โทรทัศน์ของโตะโตะจัง (10) 29 ทหาร เคนตาย (11) และ อาทิตย์ลับฟ้า (27)

3. จากสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด พบว่า เนื้อหาของวรรณกรรมแปลทั้งหมด ส่วนใหญ่กล่าวถึงเนื้อหา ในหัวข้อเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคม มากที่สุด ได้

สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า เนื้อหาของวรรณกรรมสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของคนญี่ปุ่น ในยุคสมัยต่าง ๆ อย่างถูกต้อง และหัวข้อเนื้อหาสะท้อนชีวิตและปัญหาสังคมที่ถูกกล่าวถึง มากที่สุด คือ ความตาย ซึ่งมีค่าร้อยละ 50.32 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมด

4. และด้วยเหตุผลที่เชื่อมโยงกันจากข้อ 2 และ 3 พบว่า ในหัวข้อเนื้อหาแสดง สภาพทางการเมือง หัวข้อที่มีการกล่าวถึงมากที่สุดคือ สงครามและความรุนแรง คิดเป็น ร้อยละ 14.37 ของวรรณกรรมแปลทั้งหมดนั้นได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทนีย์ พาณิชผล (2527) ซึ่งได้วิจัยพบว่า หนังสือแปลส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ เรื่องสงครามและความรุนแรง มากที่สุดถึงร้อยละ 42.47 และผลงานวิจัยของ Kaven Renee Colligan (1986) ก็ได้กล่าวถึงผลสรุปของการวิเคราะห์ว่า เนื้อหาของวรรณกรรมที่ปรากฏในประเทศญี่ปุ่นนั้น เนื้อหาส่วนใหญ่จะกล่าวถึง ภาวะมลพิษ ความกระทบกระเทือนจากภาวะมลพิษ การสูญเสีย ชีวิตของมนุษย์ รวมทั้งการรณรงค์ให้เห็นถึงความปลอดภัยในชีวิตมนุษย์เพื่อหลีกเลี่ยงภาวะ มลพิษ เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วก็พบว่า สาเหตุแห่งปัญหาดังกล่าวก็มาจากผลกระทบ ของสงครามและความรุนแรง ซึ่งมีผลให้เกิด ความตายของมนุษย์ นั้นเอง ดังนั้นผู้เขียน วรรณกรรมจึงได้พยายามอธิบาย บรรยายถึงพิบัติภัยดังกล่าวออกมาในเนื้อหาของวรรณกรรม ด้วยความรู้สึกที่เหมือนกัน จึงได้ผลสรุปที่แน่ชัดว่า เนื้อหาวรรณกรรมญี่ปุ่นส่วนหนึ่งนั้นได้ กล่าวถึง สงครามและความรุนแรง ซึ่งเป็นสาเหตุของการเกิดความตายแทบทั้งสิ้น

ในประเด็นนี้ถ้ากล่าวถึงผลกระทบที่มีต่อจิตใจของผู้อ่านโดยทั่วไปแล้ว อาจ กล่าวได้ว่า น่าจะเป็นผลทางบวกมากกว่าทางลบ เพราะจุดสำคัญของเหตุผลในการแสดง เนื้อหาดังกล่าว ได้ชี้ให้เห็นถึงการป้องกัน การหลีกเลี่ยง ภัยจากสงคราม และความรุนแรง กระทั่งถึง ความตายดังกล่าวโดยการพยายามปลูกฝังความรู้สึกรักชาติ หวงแหนแผ่นดิน ผลของ สงครามสอดคล้องอยู่ในวรรณกรรมแปล เพราะถ้าหากคำนึงถึงสถานการณ์หรือภาวะความเป็นอยู่ ของผู้เขียนวรรณกรรมญี่ปุ่นส่วนใหญ่แล้ว แต่ละคนก็ล้วนแต่ประสบกับผลกระทบของสงครามหรือ อยู่ในภาวะสงครามทั้งสิ้น เช่น เท็ตสึโกะ คูโรยานางิ ผู้เขียนเรื่อง โทรทัศน์ของโด้ะโตะจัง (10) ยูคิโอะ มิซึมา ผู้เขียนเรื่อง รักด้วยเลือด (63) คาไซ โอซามุ ผู้เขียนเรื่อง อาทิตย์ลับฟ้า (27) มาสึมิ อิบุเสะ ผู้เขียนเรื่อง ฝนดำ (12) และยาสึโกะ นะอิโด ผู้เขียนเรื่อง 4 ปีรอกในเขมร (21) ดังนั้นข้อมูลที่เด่นชัดและสมจริงมากที่สุดก็ได้มาจาก ประสบการณ์ตรงนี้เอง

5. สำหรับสรุปผลความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่างๆ ที่มีการกล่าวถึงสูงสุด นั้น หากลำดับตามหัวข้อย่อยของแนวคิดแล้ว ก็พบว่า แนวคิดทั้งหมดสอดคล้องกับเนื้อหา สะท้อนชีวิตและปัญหาสังคมที่ถูกกล่าวถึงรวมทั้งสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (จากข้อ 3) ด้วย กล่าวคือ จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับชนชาติญี่ปุ่น รวมทั้งชนบประเพณีต่าง ๆ แล้วนั้น พบว่า ชนชาติญี่ปุ่นเป็นผู้มีความรักสงบและมีระเบียบแบบแผน มีการประกอบพิธีการต่าง ๆ เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ครอบครัว และวงศ์ตระกูล รวมทั้งมีชนบประเพณีอันดีงาม ยึดถือสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน ดังนั้น ความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในหัวข้อย่อย อันได้แก่ พิธีการต่าง ๆ ความรักในธรรมชาติ ประเพณีและการละเล่น ในเทศกาลต่าง ๆ ความรักสงบและความเป็นระเบียบแบบแผน ความสัมพันธ์ระหว่างนักรบกับ ผู้เป็นนาย หลักจริยธรรมของนักรบ (บูชิโด) และพิธีฮาราจิกิ ทั้งหมดนี้ คือแนวคิดสะท้อนถึงชีวิตความเป็นอยู่ของชนชาติญี่ปุ่นในยุคสมัยต่าง ๆ นั้นเอง และแม้ว่าประเทศญี่ปุ่นจะ ประสบกับภัยพิบัติต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อครอบคลุมไปทั่ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า การผลิตงาน วรรณกรรมจะด้อยคุณค่าลงไปด้วย ในทางตรงกันข้าม ผู้เขียนหรือนักประพันธ์วรรณกรรม ส่วนใหญ่ ต่างได้ใช้ประสบการณ์ตรงของเขา ถ่ายทอดลงในงานวรรณกรรมอย่างเด่นชัด พร้อม ๆ กับการแทรกสาระคุณค่า โดยเฉพาะแนวคิดของชนชาติญี่ปุ่นควบคู่ไปด้วยทุกครั้ง เพื่อจรรโลงใจ ของผู้อ่านให้เกิดความเข้าใจในความเป็นญี่ปุ่นอย่างแท้จริงด้วย

6. เมื่อพิจารณาจากผลการวิเคราะห์รูปเล่มของวรรณกรรมทั้ง 50 เล่มแล้ว พบว่ามีการจัดพิมพ์รูปเล่มขนาด 16 หน้ายกถึง ร้อยละ 98 และมีลักษณะรูปเล่มเป็นปกเกิดมุก ซึ่งมีความหนาหรือจำนวนหน้าอยู่ในระหว่าง 151 - 200 หน้า นั้น เมื่อเปรียบเทียบกับ สมมุติฐานที่ตั้งไว้คือ วรรณกรรมแปลส่วนใหญ่จะมีความหนาประมาณ 100 - 300 หน้า ก็พบความสอดคล้องว่าจำนวนหน้าที่ได้จากการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างประชากรหรือวรรณกรรม แปลทั้ง 50 เล่ม นั้น อยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน เพราะอยู่ในช่วงระหว่าง 100 - 300 หน้า จึงถือได้ว่าตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้เช่นกัน

7. สำหรับราคาของวรรณกรรมแปลตามที่ตั้งสมมุติฐานไว้คือ มีราคาประมาณ 12 - 85 บาท จากผลการวิเคราะห์ราคาที่ได้คือ ราคาวรรณกรรมแปล ส่วนใหญ่นั้น อยู่ระหว่าง 20 - 29 บาท จะเห็นว่าไม่ตรงตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งสมมุติฐาน แต่อยู่ในช่วง ระหว่าง 12 - 85 บาท เนื่องจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นสมมุติฐานตั้งแต่เริ่มทำการวิจัย เป็น เกณฑ์ที่คาดไว้เพียงคร่าว ๆ จากการสำรวจ วรรณกรรมแปลในเบื้องต้น ซึ่งยังไม่ปรากฏ

ข้อมูลและตัวอย่างประชากรที่แท้จริงทั้งหมด อีกทั้งยังไม่ได้แบ่งประเภทของวรรณกรรมแปล จึงได้รวมวรรณกรรมแปลประเภทสารคดีเอาไว้ด้วย ดังนั้นข้อมูลที่ได้จริงจึงคลาดเคลื่อนจากสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับนักแปลวรรณกรรม

1. นักแปลวรรณกรรมที่สนใจในการแปลวรรณกรรมญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย ควรจะได้ศึกษาชีวประวัติของเจ้าของเรื่องที่น่ามาแปลอย่างละเอียด เพราะจะได้ทราบแนวคิดและพื้นฐานของผู้เขียนโดยถ่องแท้ รวมทั้งเกี่ยวกับแนวคิด ขนบธรรมเนียมประเพณีของชนชาติญี่ปุ่นด้วย เพื่อจะได้เข้าใจและตีความได้อย่างถูกต้อง เพราะแนวคิดบางประการของแต่ละชนชาติย่อมแตกต่างกันไป
2. ควรส่งเสริมให้มีการแปลวรรณกรรมที่มีคุณค่าสาระที่ดีให้มากขึ้น เพื่อเป็นการชี้แนะให้ผู้อ่าน ได้เรียนรู้ถึงความเป็นจริงของการดำเนินชีวิตในสังคมทั่วไป และสามารถนำมาปรับใช้กับการดำเนินชีวิตในสังคมของคนได้อย่างเหมาะสม
3. ควรเลือกเรื่องที่ได้รับรางวัลจากนานาประเทศมาแปล เผยแพร่ให้ผู้อ่านได้รู้จักกันมากขึ้น เพื่อขยายขอบเขตการอ่านได้กว้างขวางขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับบรรณาธิการ

1. บรรณาธิการควรให้ความสำคัญในการเลือกวรรณกรรมแปลเพื่อบริการผู้อ่าน โดยพิจารณาถึงคุณค่าและสาระที่ผู้อ่านจะได้รับจากวรรณกรรม เป็นสำคัญวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงหรือมีทัศนคติที่ไม่เหมาะสมกับสังคมไทยควรหลีกเลี่ยง เพราะอาจมีผลกระทบต่อผู้อ่านโดยมีส่วนชักจูงให้เกิดความคิดและความเชื่อผิด ๆ และเลียนแบบได้ ในการเลือกควรพิจารณาเลือกเรื่องที่ได้รับรางวัลทางวรรณกรรมเป็นเกณฑ์ เพราะจะเป็นการรับรองคุณภาพของวรรณกรรมแปลเล่มนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี
2. วรรณกรรมแปลในปัจจุบันมีหลากหลาย ดังนั้นในการเลือกซื้อ ควรพิจารณาถึงการจัดพิมพ์ โดยสำนักพิมพ์ที่มีชื่อเป็นที่รู้จักและเคยมีผลงานเป็นที่ยอมรับในวงการนักอ่าน รวมทั้งหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องด้านการแปลวรรณกรรม เช่น ศูนย์การแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักพิมพ์ดวงกมล สำนักพิมพ์กระวีต สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักพิมพ์หนังสือเยาวชนและอื่น ๆ เพราะสำนักพิมพ์ดังกล่าวจะทำการคัดเลือกวรรณกรรมที่

นำมาแปลด้วยการพิจารณาอย่างรอบคอบ และไว้วางใจได้ โดยเฉพาะได้มีการเลือกผู้แปล
ที่มีความถนัดและเชี่ยวชาญในการแปลด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปเกี่ยวกับวรรณกรรมญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย ในลักษณะอื่น
หรือทำการวิจัยต่อเนื่อง
2. อาจวิจัยในเชิงวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในวรรณกรรม ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร
เมื่อแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจยิ่ง เพราะปรากฏว่า
หลังปี พ.ศ. 2529 ได้มีการแปลวรรณกรรมญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยออกมาเป็นจำนวนมาก
3. ควรวิจัยทางด้านวรรณกรรมแปลประเภทสารคดี ซึ่งปัจจุบันปรากฏอยู่เป็นจำนวน
มาก อาจแยกตามสาขาวิชา